

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 2 września 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Łączność elektroniczna – Rozporządzenie (UE) 2015/2120 – Artykuł 3 – Dostęp do otwartego Internetu – Artykuł 3 ust. 1 – Prawa użytkowników końcowych – Artykuł 3 ust. 2 – Zakaz stosowania postanowień umownych i praktyk handlowych ograniczających korzystanie przez użytkowników końcowych z ich praw – Artykuł 3 ust. 3 – Obowiązek równego i niedyskryminacyjnego traktowania transmisji danych – Możliwość zastosowania odpowiednich środków zarządzania transmisją danych – Dodatkowa opcja taryfowa zwana „stawką zerową” – Ograniczenie tetheringu

W sprawie C-5/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie, Niemcy) postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 stycznia 2020 r., w postępowaniu:

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV

przeciwko

Vodafone GmbH,

przy udziale:

Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Wahl (sprawozdawca), prezes izby, F. Biltgen i J. Passer, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Tanchev,

sekretarz A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV – T. Rader, Rechtsanwalt,
- w imieniu Vodafone GmbH – D. Herrmann, Rechtsanwältin,
- w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller i D. Klebs, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niderlandzkiego – K. Bulterman i M. Noort, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu austriackiego – A. Posch, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu rumuńskiego – E. Gane, A. Wellman i L. Lițu, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – G. Braun, T. Scharf, i L. Nicolae, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego Internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.U. 2015, L 310, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2016, L 27, s. 14).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband eV (federalnym związkiem centrali i stowarzyszeń konsumenckich, zwanym dalej „Bundesverbandem”) a Vodafone GmbH w przedmiocie zakazania tej spółce stosowania w jej umowach niektórych standardowych warunków.

Ramy prawne

- 3 Motywy 6, 8 i 9 rozporządzenia 2015/2120 brzmią następująco:
„(6) Użytkownicy końcowi powinni mieć – za pośrednictwem usługi dostępu do [I]nternetu – prawo dostępu do informacji i treści oraz ich rozpowszechniania oraz prawo do korzystania i udostępniania, bez dyskryminacji, aplikacji i usług [...].

[...]

- (8) W ramach świadczenia usług dostępu do [I]nternetu dostawcy tych usług powinni traktować każdy ruch równo, bez dyskryminacji, ograniczeń czy ingerencji, bez względu na nadawcę lub odbiorcę, treść, aplikację lub usługę, lub urządzenie końcowe. Zgodnie z zasadami ogólnymi prawa Unii i utrwalonym orzecznictwem porównywalnych sytuacji nie należy traktować w różny sposób, a różnych sytuacji – w taki sam sposób, chyba że takie postępowanie jest obiektywnie uzasadnione.
- (9) Celem odpowiedniego zarządzania ruchem jest wspieranie efektywnego wykorzystywania zasobów sieciowych i optymalizacji ogólnej jakości transmisji, co ma być odpowiedzią na obiektywne różnice w wymogach dotyczących technicznej jakości usług w zakresie określonych kategorii transmitowanych danych, a zatem transmitowanych treści, aplikacji i usług. Odpowiednie środki zarządzania ruchem stosowane przez dostawców usług dostępu do [I]nternetu powinny być przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne oraz nie powinny być podyktowane względami handlowymi. Wymóg, aby środki zarządzania ruchem nie były dyskryminacyjne, nie uniemożliwia dostawcom usług dostępu do [I]nternetu stosowania – w celu optymalizacji ogólnej jakości transmisji – środków zarządzania ruchem wprowadzających rozróżnienie pomiędzy obiektywnie różnymi kategoriami ruchu. Z myślą o zapewnieniu optymalnej ogólnej jakości i komfortu użytkownika takie rozróżnienie powinno być dokonywane wyłącznie w oparciu o obiektywne różnice w wymogach dotyczących technicznej jakości usług (na przykład dotyczące opóźnień, wahań opóźnień, utraty pakietów i przepustowości) w zakresie określonych kategorii ruchu, a nie powinno być podyktowane względami handlowymi. Takie zróżnicowanie środków powinno być proporcjonalne w stosunku do celu ogólnej optymalizacji jakości i powinno zapewniać jednakowe traktowanie równoważnych kategorii ruchu. Takich środków nie należy stosować dłużej, niż jest to konieczne”.

4 Artykuł 1 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przedmiot i zakres stosowania”, w ust. 1 stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne zasady w celu zagwarantowania równego i niedyskryminacyjnego traktowania transmisji danych w ramach świadczenia usług dostępu do [I]nternetu oraz związanych z tym praw użytkowników końcowych”.

5 Artykuł 3 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Zagwarantowanie dostępu do otwartego [I]nternetu”, stanowi w ust. 1–3:

„1. Użytkownicy końcowi mają prawo – za pomocą usługi dostępu do [I]nternetu – do uzyskania dostępu do informacji i treści oraz do ich rozpowszechniania, a także do korzystania z wybranych aplikacji i usług oraz ich udostępniania, jak również do korzystania z wybranych urządzeń końcowych, niezależnie od lokalizacji użytkownika końcowego lub dostawcy usług czy też od lokalizacji, miejsca pochodzenia lub miejsca docelowego informacji, treści lub usługi.

[...]

2. Postanowienia umowne uzgodnione między dostawcami usług dostępu do [I]nternetu a użytkownikami końcowymi, dotyczące warunków finansowych i technicznych oraz cech usług dostępu do [I]nternetu, takich jak cena, ilości danych lub prędkości, oraz jakiegokolwiek praktyki handlowe dostawców usług dostępu do [I]nternetu, nie mogą ograniczać korzystania przez użytkowników końcowych z ich praw określonych w ust. 1.

3. Dostawcy usług dostępu do [I]nternetu, w czasie świadczenia usług dostępu do [I]nternetu, traktują wszystkie transmisje danych równo, bez dyskryminacji, ograniczania czy ingerencji, bez względu na nadawcę i odbiorcę, konsultowane lub rozpowszechniane treści, wykorzystywane lub udostępniane aplikacje lub usługi, lub też na wykorzystywane urządzenia końcowe.

Akapit pierwszy nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez dostawców usług dostępu do [I]nternetu odpowiednich środków zarządzania ruchem. Aby środki te mogły być uznane za odpowiednie, muszą być przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne oraz nie mogą być podyktowane względami handlowymi, lecz muszą opierać się na obiektywnych różnicach w wymogach dotyczących technicznej jakości usług w zakresie określonych kategorii ruchu. Środki takie nie obejmują monitorowania konkretnych treści i nie mogą być utrzymywane dłużej, niż jest to konieczne.

Dostawcy usług dostępu do [I]nternetu nie mogą stosować środków zarządzania ruchem wykraczających poza środki określone w akapicie drugim, a w szczególności nie mogą blokować, spowalniać, zmieniać, ograniczać, pogarszać jakości ani faworyzować określonych treści, aplikacji lub usług, lub szczególnych ich kategorii, ani też ingerować w nie, z wyjątkiem przypadków, w których jest to konieczne, i jedynie tak długo, jak jest to konieczne, aby:

- a) zapewnić zgodność z aktami prawodawczymi Unii lub zgodnymi z prawem Unii przepisami prawa krajowego, którym podlega dostawca usług dostępu do [I]nternetu, lub ze zgodnymi z prawem Unii środkami służącymi wykonaniu takich aktów prawodawczych Unii lub przepisów krajowych, w tym z orzeczeniami sądowymi lub decyzjami organów publicznych dysponujących odpowiednimi uprawnieniami;
- b) utrzymać integralność i bezpieczeństwo sieci, usług świadczonych za pośrednictwem sieci oraz urządzeń końcowych użytkowników końcowych;
- c) zapobiec grożącym przeciążeniom sieci oraz złagodzić skutki wyjątkowego lub tymczasowego przeciążenia sieci, o ile równoważne rodzaje transferu danych są traktowane równo”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 6 Bundesverband jest federacją, która zrzesza wszystkie szesnaście organizacji ochrony konsumentów krajów związkowych oraz inne organizacje zajmujące się ochroną konsumentów w Niemczech.
- 7 Vodafone jest przedsiębiorstwem działającym w sektorze technologii informacyjnych i komunikacji. Oferuje swoim klientom możliwość zaabonowania, w uzupełnieniu pakietu podstawowego, nieodpłatnych opcji taryfowych zwanych „stawką zerową”, noszących nazwę „Vodafone Pass” („Video Pass”, „Music Pass”, „Chat Pass” i „Social Pass”). Te opcje taryfowe umożliwiają korzystanie z usług przedsiębiorstw partnerskich Vodafone, przy czym ilość danych wykorzystana w ramach tych usług nie jest odliczana od pakietu podstawowego. Jednakże obniżenie prędkości transferu przewidziane w przypadku wyczerpania ilości danych zawartej w pakiecie podstawowym ma zastosowanie również do korzystania z usług przedsiębiorstw partnerskich. Pierwsza wybrana opcja taryfowa jest już zawarta w pakiecie podstawowym, a klienci mogą za dopłatą wykupić inne opcje taryfowe.

- 8 W odniesieniu do tych opcji taryfowych ogólne warunki umowy obejmują w szczególności warunek następujący: „Zużycie danych w przypadku korzystania przez tethering (hotspot) [...] wlicza się do ilości danych objętej pakietem”.
- 9 Bundesnetzagentur für Elektrizität Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (federalna agencja ds. sieci energii elektrycznej, gazu, telekomunikacji, poczty i kolei, Niemcy, zwana dalej „Bundesnetzagentur”), jako organ nadzorczy, zakończył postępowanie w sprawie zgodności z prawem tego postanowienia umowy.
- 10 Bundesverband wniósł do Landgericht Düsseldorf (sądu krajowego w Düsseldorfie, Niemcy) powództwo o zakazanie stosowania wspomnianego postanowienia umowy. Sąd ten, po wysłuchaniu Bundesnetzagentur, oddalił tę skargę ze względu na to, że tethering nie był na podstawie umowy wykluczony, a ponadto pozostawał możliwy pod względem technicznym.
- 11 Do sądu odsyłającego, Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższego sądu krajowego w Düsseldorfie, Niemcy), zostało wniesione odwołanie. Sąd ten zastanawia się nad ważnością wspomnianego postanowienia umowy w świetle art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2015/2120.
- 12 W tych okolicznościach Oberlandesgericht Düsseldorf (wyższy sąd krajowy w Düsseldorfie), uznając, że dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym niezbędna jest wykładnia prawa Unii, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- 1) Czy art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że prawo użytkownika końcowego do korzystania z wybranych urządzeń końcowych obejmuje również prawo do korzystania z usługi dostępu do Internetu przez urządzenie końcowe bezpośrednio podłączone do interfejsu publicznej sieci telekomunikacyjnej (np. smartfon, tablet) także za pomocą innych urządzeń końcowych (innego smartfonu, innego tabletu) (tethering)?
  - 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 3 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której tethering nie jest zakazany w umowie ani ograniczony technicznie, jednakże ilość danych wykorzystana zgodnie z umową w drodze tetheringu, w odróżnieniu od ilości danych wykorzystanej bez zastosowania tetheringu, nie jest objęta ofertą obejmującą bezpłatny dostęp do niektórych usług („zero-rating”), lecz jest wliczana do ilości danych objętej pakietem i w razie przekroczenia tej ilości jest rozliczana oddzielnie, stanowi niedozwolone ograniczenie wyboru urządzenia końcowego przez użytkownika końcowego?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 13 Poprzez swoje pytania, które powinny zostać rozpatrzone łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 3 rozporządzenia 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie wykorzystywania tetheringu przez użytkowników końcowych, ze względu na aktywowanie opcji taryfowej zwanej „stawką zerową”, jest niezgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.
- 14 Na wstępie należy wyjaśnić, że opcja taryfowa zwana „stawką zerową” stanowi praktykę handlową, w ramach której dostawca dostępu do Internetu stosuje „stawkę zerową” lub stawkę korzystniejszą w odniesieniu całości lub części transmisji danych związanej z daną aplikacją lub daną kategorią

szczególnych aplikacji oferowanych przez partnerów tego dostawcy dostępu. Dane te nie są więc odliczane od ilości danych zakupionej w ramach pakietu podstawowego. Taka opcja, oferowana w ramach ograniczonych pakietów, umożliwia zatem dostawcom dostępu do Internetu zwiększenie atrakcyjności ich oferty.

- 15 Tak więc zadane Trybunałowi pytania, które mają na celu umożliwienie sądowi odsyłającemu wydania orzeczenia w przedmiocie zgodności z prawem warunków korzystania z opcji taryfowej zwanej „stawką zerową”, opierają się na założeniu, że sama taka opcja taryfowa jest zgodna z prawem Unii, w szczególności z art. 3 rozporządzenia 2015/2120, w którym prawodawca zamierzał ustanowić zasady otwartości i neutralności Internetu.
- 16 Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia 2015/2120 w związku z motywem 6 tego rozporządzenia ustanawia prawo użytkowników końcowych nie tylko do dostępu do informacji i treści, do korzystania z aplikacji i usług oraz do rozpowszechniania informacji i treści, lecz również do udostępniania aplikacji i usług.
- 17 Na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2015/2120 umowy zawarte między dostawcami usług dostępu do Internetu i użytkownikami końcowymi z jednej strony i praktyki handlowe stosowane przez tych dostawców z drugiej strony nie powinny ograniczać korzystania przez użytkowników końcowych z ich praw, o których mowa w art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 18 Artykuł 3 ust. 3 rozporządzenia 2015/2120 przewiduje przede wszystkim w akapicie pierwszym, że dostawcy usług dostępu do Internetu traktują całą transmisję danych równo i bez dyskryminacji, ograniczania lub ingerencji, bez względu między innymi na stosowane aplikacje lub usługi.
- 19 Ów art. 3 ust. 3 ten stanowi następnie w akapicie drugim, że jego akapit pierwszy nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez dostawców usług dostępu do Internetu odpowiednich środków zarządzania transmisją danych, i dodaje, że aby środki te mogły zostać uznane za odpowiednie, po pierwsze, muszą być przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne, po drugie, nie mogą być podyktowane względami handlowymi, lecz muszą opierać się na obiektywnych różnicach w wymogach dotyczących technicznej jakości usług w zakresie określonych kategorii transmisji danych, a po trzecie – nie mogą dotyczyć monitorowania treści i być utrzymywane dłużej, niż jest to konieczne.
- 20 Wreszcie wspomniany art. 3 ust. 3 przewiduje w akapicie trzecim, że dostawcy usług dostępu do Internetu nie mogą stosować środków zarządzania transmisją danych wykraczających poza środki określone w akapicie drugim, a w szczególności nie mogą blokować, spowalniać, zmieniać, ograniczać, pogarszać jakości ani faworyzować określonych aplikacji, kategorii aplikacji, usług lub szczególnych ich kategorii, ani też ingerować w nie, z wyjątkiem przypadków, w których jest to konieczne, i jedynie tak długo, jak jest to konieczne, aby zapewnić zgodność z aktami prawodawczymi Unii lub zgodnymi z prawem Unii przepisami prawa krajowego lub ze środkami służącymi wykonaniu takich aktów prawodawczych lub aby utrzymać integralność i bezpieczeństwo sieci, usług świadczonych za pośrednictwem sieci oraz urządzeń końcowych użytkowników końcowych, lub aby zapobiec przeciążeniom sieci oraz złagodzić ich skutki.
- 21 Te różne przepisy mają na celu, jak wynika z art. 1 rozporządzenia 2015/2120, zapewnienie równego i niedyskryminacyjnego traktowania transmisji danych w ramach świadczenia usług dostępu do Internetu, a także praw pokrewnych użytkowników końcowych (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2020 r., Telenor Magyarország, C-807/18 i C-39/19, EU:C:2020:708, pkt 23–27).

- 22 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że Trybunał miał okazję wyjaśnić, iż w przypadku gdy zachowanie dostawcy usług dostępu do Internetu jest niezgodne z art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2015/2120, można odstąpić od ustalenia, czy zachowanie to jest zgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 2020 r., Telenor Magyarország, C-807/18 i C-39/19, EU:C:2020:708, pkt 28).
- 23 W konsekwencji naruszenie obowiązku równego traktowania całej transmisji danych nie może być uzasadnione zasadą swobody umów, o której mowa w art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia.
- 24 W drugiej kolejności – Trybunał podkreślił również, że art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2015/2120 stoi na przeszkodzie wszelkim środkom sprzecznym z obowiązkiem równego traktowania transmisji danych, jeżeli środek taki opiera się na względach handlowych.
- 25 Przede wszystkim należy zauważyć, że jak wynika z pkt 18 niniejszego wyroku, art. 3 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia 2015/2120 w związku z motywem 8 tego rozporządzenia nakłada na dostawców usług dostępu do Internetu ogólny obowiązek równego traktowania, bez dyskryminacji, ograniczenia lub ingerencji w transmisję danych, od którego to obowiązku w żadnym wypadku nie można odstąpić za pomocą praktyk handlowych stosowanych przez tych dostawców lub porozumień zawartych przez nich z użytkownikami końcowymi (wyrok z dnia 15 września 2020 r., Telenor Magyarország, C-807/18 i C-39/19, EU:C:2020:708, pkt 47).
- 26 Następnie, jak wynika z art. 3 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia 2015/2120 oraz z motywu 9 tego rozporządzenia, w świetle którego należy interpretować ten akapit, dostawcy usług dostępu do Internetu – choć muszą przestrzegać tego ogólnego obowiązku – zachowują możliwość przyjęcia odpowiednich środków zarządzania transmisją danych. Jednakże możliwość ta jest uzależniona w szczególności od warunku, by środki takie były oparte na „obiektywnych różnicach w wymogach dotyczących technicznej jakości usług w zakresie określonych kategorii ruchu”, a nie były podyktowane „względami handlowymi”. W szczególności za oparte na takich „względach handlowych” należy uznać każdy środek stosowany przez dostawcę usługi dostępu do Internetu w stosunku do każdego użytkownika końcowego, który to środek – nie opierając się na takich obiektywnych różnicach – prowadzi do nierównego i dyskryminacyjnego traktowania treści, aplikacji lub usług proponowanych przez różnych dostawców treści, aplikacji lub usług (wyrok z dnia 15 września 2020 r., Telenor Magyarország, C-807/18 i C-39/19, EU:C:2020:708, pkt 48).
- 27 Tymczasem opcja taryfowa zwana „stawką zerową”, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w oparciu o względy handlowe dokonuje rozróżnienia w ramach internetowej transmisji danych, ponieważ do pakietu podstawowego nie wlicza transmisji danych do aplikacji partnerskich. W konsekwencji taka praktyka handlowa nie spełnia ustanowionego w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia 2015/2120 ogólnego obowiązku równego traktowania transmisji danych, bez dyskryminacji lub ingerencji.
- 28 Należy podkreślić, że to uchybienie, wynikające z samej natury takiej opcji taryfowej ze względu na wynikającą z niej zachętę, istnieje niezależnie od ewentualnej możliwości dalszego posiadania – czy też nie – swobodnego dostępu do treści dostarczonej przez partnerów dostawcy dostępu do Internetu po wyczerpaniu pakietu podstawowego.

- 29 Ponadto nie ma większego znaczenia, że taka opcja jest objęta postanowieniem umownym w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia 2015/2120, jak zostało to przypomniane w pkt 23 niniejszego wyroku, lub że ma na celu zaspokojenie rzeczywistego żądania klienta lub dostawcy treści.
- 30 Wreszcie wyjątki przewidziane dla środków zarządzania nie mogą być brane pod uwagę, ponieważ zgodnie z art. 3 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia 2015/2120 środki takie nie mogą być oparte na strategiach handlowych stosowanych przez dostawcę dostępu do Internetu.
- 31 Z informacji przekazanych przez sąd odsyłający wynika, że ograniczenie tetheringu, którego dotyczy całość pytań zadanych przez ten sąd, znajduje zastosowanie wyłącznie ze względu na aktywację opcji taryfowej zwanej „taryfą zerową”.
- 32 Ponieważ jednak taka opcja taryfowa jest sprzeczna z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 3 rozporządzenia 2015/2120, sprzeczność ta istnieje niezależnie od formy lub charakteru warunków korzystania związanych z zaproponowanymi opcjami taryfowymi, takimi jak ograniczenie tetheringu w sporze w postępowaniu głównym.
- 33 W świetle całości powyższych rozważań na przedstawione pytania trzeba odpowiedzieć, iż art. 3 rozporządzenia nr 2015/2120 należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie tetheringu ze względu na aktywację opcji taryfowej zwanej „stawką zerową” jest niezgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 3.

W przedmiocie kosztów

- 34 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego Internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie tetheringu ze względu na aktywację opcji taryfowej zwanej „stawką zerową” jest niezgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 3.

Podpisy